

Nr 85.

Av herr von Seth, om nedsättning av inträdesavgifterna för nya telefonabonnemang.

Regeringens beslut att fr. o. m. den 8 december 1947 höja inträdesavgifterna för vanliga telefonabonnemang från 100 till 200 kronor har av allmänheten betraktats med mycket stor ovilja. I vårt moderna samhälle utgör tillgången för alla och envar till ett så betydelsefullt meddelelsemedel som telefonen en angelägenhet av första rangen. Genom regeringens beslut att höja inträdesavgifterna har allmänhetens berättigade krav på tillgänglighet till telefon helt åsidosatts. För mycket stora medborgargrupper innebär höjningen att de avstängas från möjlighet att installera telefon, vilket är uppenbart orättvist.

Även näringslivet, som är i stort behov av det viktiga kommunikationsmedel som telefonen utgör, drabbas genom den höjda avgiften av avsevärda svårigheter och tvingas att avstå från nödiga rationaliseringar på grund av ekonomiska skäl. Kommunikationsväsendets fortsatta utveckling och förbättring måste utan tvivel anses vara en nödvändig grundförutsättning för hela den moderna samhällsutvecklingen, en förutsättning jämväl för näringslivets blomstring och produktionens höjande. I ett läge, då produktionshöjningar äro livsvillkor för vårt land, få rationaliseringsåtgärder t. ex. på kommunikationernas och distributionens områden inte hindras. Alla åtgärder, som kunna vidtagas för att underlätta såväl de enskildas som näringslivets möjligheter att få ökad tillgång till viktiga kommunikationsmedel såsom telefonen, kunna på lång sikt betraktas som nödvändiga och i verklig mening produktiva investeringar.

Höjningen av avgifterna har sagts ingå som ett led i regeringens allmänna politik att genom olika åtgärder begränsa köpkraftsoverskottet. Detta medel att åstadkomma den i och för sig nödvändiga begränsningen förefaller emellertid synnerligen olyckligt. Man kan med skäl fråga sig om det kan anses vara förenligt med vårt lands demokratiska principer, att denna begränsning skall drabba endast vissa grupper av folket, andra icke. Genom höjningen av telefonavgifterna hindras stora grupper av befolkningen — för vilka telefoninnehav stundom kan vara absolut nödvändigt för att de skola kunna utföra sitt arbete i samhällets tjänst — att skaffa sig tillgång till detta kommunikationsmedel. Inte minst för småföretagare, hantverkare och bönder innebära de höga inträdesavgifterna vid telefonabonnemang en stor nackdel. En given följd av en sänkning av inträdesavgiften för telefon

till förutvarande 100 kronor måste bli antingen en ransonerings eller längre väntetider för installation. Förstnämnda alternativ skulle medföra sådana konsekvenser i form av en stor, improduktiv ransoneringsapparat, att man inte synes böra anträda denna väg. Bättre torde då vara det senare alternativet. Redan nu äro ju väntetiderna långa, varför någon tids ytterligare förlängning av dem inte torde spela så stor roll.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära att beslutet av den 5 december 1947 rörande höjning av inträdesavgifterna för nya telefonabonnemang från 100 till 200 kronor upphäves och att en återgång sker till senast gällande inträdesavgifter.

Stockholm den 20 januari 1949.

T. G. v. Seth.